

การประชุมสหพันธ์เมืองและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นภาคพื้นเอเชียแปซิฟิกครั้งที่ ๒
(2nd UCLG ASPAC CONGRESS 2008) ภายใต้ประเด็น “การพัฒนาเมืองที่ยั่งยืน เพื่อโลกที่ยั่งยืน
(Sustainable Cities and Local Government for a sustainable World)

ระหว่างวันที่ 15 -18 กันยายน 2551

ณ ห้องประชุม PEACH โรงแรม รอยัลคลิฟท์ – บีช รีสอร์ท เมืองพัทยา

การประชุมสหพันธ์เมืองและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นภาคพื้นเอเชียแปซิฟิกครั้งที่ ๒ (2nd UCLG ASPAC CONGRESS 2008) ภายใต้ประเด็น “การพัฒนาเมืองที่ยั่งยืน เพื่อโลกที่ยั่งยืน (Sustainable Cities and Local Government for a sustainable World) จัดขึ้นโดยสมาคมสันนิบาตเทศบาลแห่งประเทศไทย(ส.ท.ท.) และใช้สถานที่เมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี ในการจัดงาน การประชุมในครั้งนี้เป็นการรวมเอานักวิชาการ ผู้ชำนาญการ ผู้เชี่ยวชาญ ในยุทธศาสตร์การวางแผนการพัฒนาอย่างยั่งยืน และตัวแทนจากผู้ปฏิบัติทั้งในส่วนกลาง ส่วนท้องถิ่น มาประชุมร่วมกัน เป็นโอกาสที่ดีสำหรับการเรียนรู้ การแลกเปลี่ยนข้อมูลและประสบการณ์ การประชุมได้แบ่งการอภิปรายหลักออกเป็น 4 ประเด็น ได้แก่

- ผลดีของการกระจายอำนาจ: หนทางที่สามารถบรรลุผลสำเร็จในการพัฒนาที่ยั่งยืน
- การสร้างความไว้วางใจจากสาธารณชน : ความท้าทายของเทศบาลในศตวรรษที่ 21
- การจัดการเมืองอย่างยั่งยืน
- อุปสรรค : หนทางสู่ สังคมแห่งการอยู่ร่วมกัน (inclusive society)

โดยแต่ละประเด็นได้กำหนดให้มีการอภิปรายหัวข้อใหญ่แบบ Plenary Session คือการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นร่วมกันทั้งหมดใน ๔ ประเด็น และจะแยกไปอภิปรายกลุ่มย่อย (Breakout Session) ในรายหัวข้อ

ในประเด็นแรก เป็นการอภิปรายในหัวข้อเกี่ยวกับการกระจายอำนาจและการพัฒนาที่ยั่งยืน การกระจายอำนาจเป็นส่วนประกอบที่สำคัญที่แสดงถึงความสำเร็จในการพัฒนาอย่างยั่งยืน ซึ่งสามารถรับรู้ได้จาก การให้อำนาจแก่ท้องถิ่น ในเรื่องความรับผิดชอบ การกำหนดนโยบาย อำนาจการตัดสินใจ ตลอดจนการจัดเก็บรายได้ แม้ว่า การกระจายอำนาจ จะทำให้เกิดโอกาสทางบวกในโครงสร้างของท้องถิ่น อาทิ ทำให้เกิดการประสานงานที่ดี และเกิดความร่วมมือระหว่างผู้ที่มีส่วนได้เสียในพื้นที่ แต่มันก็ทำให้เกิดผลเสียบางอย่าง อาทิ เป็นการสร้างโอกาสของการคอร์รัปชัน และการสูญเสียสัดส่วนทางเศรษฐกิจที่สำคัญ อย่างไรก็ตามอันตรัยจากการกระจายอำนาจได้ถูกชดเชยโดยผลที่ว่ามันสามารถทำให้เกิดนโยบายและกลยุทธ์ที่เหมาะสมกับสภาพของแต่ละท้องถิ่น โดยวิสาหกร เน้นความต้องการให้เกิดความร่วมมือระหว่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และพันธมิตรที่ไม่ใช่ภาครัฐ โดยใช้ยุทธวิธีที่หลากหลาย อันเป็นเครื่องมือที่จะนำไปสู่การเกิดธรรมาภิบาล และการสร้าง

ประชาธิปไตยในระดับท้องถิ่น โดยต้องการที่จะให้เกิดความสมดุลระหว่างการรวมอำนาจและการกระจายอำนาจเพื่อที่จะหลีกเลี่ยงความขัดแย้งระหว่างท้องถิ่นกับรัฐบาล

ในประเด็นที่สอง เป็นการอภิปรายเกี่ยวกับอุปสรรคของการเป็นสังคมแห่งการอยู่ร่วมกัน (inclusive society) ซึ่งหนึ่งใน ยุทธวิธีที่จะทำให้บรรลุผลสำเร็จ คือการส่งเสริมทางการศึกษา เนื่องจากการศึกษาสามารถขจัดช่องว่างทางสังคมให้หมดสิ้นไปได้ สังคมแห่งการอยู่ร่วมกัน (inclusive society) เปิดให้เรียนรู้จากแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลาย มุมมองหลักในทางการศึกษา คือการเรียนรู้ที่จะรู้ จะทำ จะเป็น และการใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน ซึ่งจะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงและเปลี่ยนโลก ผู้คนต้องการที่จะเรียนรู้การใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันอย่างยั่งยืนมากขึ้น ความเท่าเทียมกันทางเพศ ก็เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่จะนำไปสู่การบรรลุผลสำเร็จของการเป็นสังคมแห่งการอยู่ร่วมกัน (inclusive society) อุปสรรคหลักของความเท่าเทียมกันทางเพศคือ คุณค่าและทัศนคติ กฎหมาย ความเชื่อที่เป็นผลต่อพฤติกรรม และการด้อยการศึกษา ความสำคัญขององค์ประกอบสองท้องถิ่นในการแก้ปัญหาการต่อต้านความเท่าเทียมกันทางเพศ คือ การให้โอกาสที่เท่าเทียมกันแก่ประชาชน สุดท้ายการจะประสบความสำเร็จในการสร้างสังคมแห่งการอยู่ร่วมกัน (inclusive society) ขึ้นอยู่ที่ตัวรัฐบาลเอง องค์ประกอบสองท้องถิ่นต้องการ การมีส่วนร่วมจากทุกองค์ประกอบของชุมชนโดยปราศจากการคำนึงถึง ความแตกต่างทางเพศ อายุ เชื้อชาติ กลุ่มชนและวัฒนธรรม

ประเด็นที่สาม เกี่ยวพันกับเรื่องของวิธีการสร้างความไว้วางใจจากสาธารณชน ความไว้วางใจในองค์ประกอบสองท้องถิ่น เป็นหลักของการกำกับดูแลที่มีประสิทธิภาพ วิธีการสร้างความไว้วางใจจากสาธารณชน กลายเป็นวิสัยทัศน์ของหลายๆองค์ประกอบสองท้องถิ่น ธรรมชาติได้กำหนดให้ปฏิบัติตามแนวโน้มดังกล่าว อาทิ หลักความมีประสิทธิภาพ หลักความรับผิดชอบ และความโปร่งใส โดยผู้มีส่วนได้เสียจะมีส่วนร่วมในการดำเนินการขั้นพื้นฐานของภาครัฐ ซึ่งเป็นหนึ่งในกุญแจแห่งความสำเร็จ ของการสร้าง ความไว้วางใจจากสาธารณชน การขาดความไว้วางใจในสาธารณชนเกิดจากการรวมอำนาจของรัฐบาล การขาดความรอบคอบและคุณภาพของการให้บริการจากภาครัฐ องค์ประกอบสองท้องถิ่นจำเป็นต้องหาวิธีที่แตกต่างกันในการสร้างให้เกิดธรรมาภิบาล วิสัยทัศน์ใหม่เกี่ยวกับบทบาทขององค์ประกอบสองท้องถิ่นถูกกระตุ้นให้เกิดขึ้น เมื่อสาธารณะชนให้ความไว้วางใจภาครัฐก็จะเป็นโอกาสที่ดีในการรับมือกับสภาพสังคม เศรษฐกิจ และพัฒนาเป้าหมายได้กว้างขึ้น ผลของการได้รับความไว้วางใจจากสาธารณชน จะนำไปสู่การใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ ลดต้นทุน และเปิดโอกาสให้เกิดพันธมิตรในภาคเอกชนในท้ายที่สุด

ประเด็นที่สี่ จะมุ่งไปที่การแลกเปลี่ยนประสบการณ์ในกรอบความคิดเกี่ยวกับการพัฒนาอย่างยั่งยืนเคียงข้างความพยายามในการกระจายอำนาจ องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นต้องเป็นผู้ริเริ่มในการพยายามทำให้บรรลุเป้าหมาย และเป้าประสงค์ของการพัฒนาเมืองอย่างยั่งยืน โดยต้องปกป้องแหล่งทรัพยากรธรรมชาติ และพื้นที่ที่เป็นจุดอ่อน นอกจากนี้จะต้องดูแลความสมดุลของคุณภาพสิ่งแวดล้อม และปกป้องผลประโยชน์ที่อยู่ภายใต้ข้อกำหนดหรือข้อตกลงระหว่างประเทศเกี่ยวกับแหล่งทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมด้วย ซึ่งนานาชาติก็เริ่มดำเนินการในภารกิจเหล่านี้เหมือนกัน นั่นคือการพยายามปรับปรุงเงื่อนไขในการทำงาน และการดำรงชีวิตของเมือง โดยใช้วิธีแก้ไขจากล่างขึ้นบน นั่นเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นว่าการกระจายอำนาจและการมีส่วนร่วมได้ถูกสร้างขึ้นและจะมีความเข้มแข็งต่อไปในอนาคต

เราได้เรียนรู้หลายสิ่งจากการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ จากวิทยากรและผู้มีส่วนร่วมทุกฝ่าย ประการแรก เราเรียนรู้ว่า การกระจายอำนาจอย่างสมบูรณ์ เป็นสิ่งที่สำคัญมากในการปฏิบัติงานขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่นในปัจจุบัน การกระจายอำนาจจะสมบูรณ์ได้ด้วยการวางนโยบายและกลยุทธ์ที่เหมาะสมในแต่ละสถานการณ์ของแต่ละท้องถิ่น ประการที่สอง อุปสรรคในการสร้างสังคมแห่งการอยู่ร่วมกัน (inclusive society) จะแก้ไขได้ด้วยการให้โอกาสที่เท่าเทียมกันแก่ประชาชนทุกคน สังคมแห่งการอยู่ร่วมกัน (inclusive society) มีความสำคัญในการทำให้ประชาชนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ประการที่สาม การสร้างธรรมาภิบาลในระดับท้องถิ่น และการสร้างความไว้วางใจจากสาธารณชน ไม่ใช่เรื่องง่าย ต้องเกิดจากการได้รับความร่วมมือจากผู้มีส่วนได้เสีย (stakeholders) และมีการปรับเปลี่ยนกระบวนการอย่างรวดเร็วไปยังพลเมืองใหม่ และต้องปลูกฝังวัฒนธรรมการปกครองแบบมุ่งเน้นผลลัพธ์ ท้ายที่สุด การจัดการเมืองที่ดีจะบรรลุผลสำเร็จได้ ต้องเกิดจากการสร้างนวัตกรรมในระบบขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่น การมีส่วนร่วมของประชาชนและตัวแทนภาครัฐเป็นสิ่งที่สำคัญมากในการสร้างสรรค์สิ่งใหม่ๆ แต่รูปแบบของระบบเดิมก็ยังคงเป็นที่ต้องการในภาวะปัจจุบัน วิธีที่ดีที่สุดจะถูกเผยแพร่ไปทั้งในประเทศและต่างประเทศ ดังนั้น บทเรียนจากกระบวนการพัฒนาต้องถูกนำไปปรับใช้ให้เหมาะสมกับแต่ละองค์การปกครองส่วนท้องถิ่น

การพบปะกันในครั้งนี้ ทำให้เรารู้ถึงวิธีการในการพัฒนาไปสู่หนทางที่ยั่งยืน การแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ความรู้ และความคิด จากผู้เชี่ยวชาญและผู้ปฏิบัติจากประเทศต่าง ในเนื้อหาที่หลากหลาย ทำให้เราทราบว่ามีหนทางมากกว่าหนึ่งหนทางในการที่จะพัฒนาเมืองอย่างยั่งยืน
